

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Öykü

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023) *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023), *Tatil Kitabı* (2024) ve *Bin 9 Yüz Seksen 3* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Olduğu Kadar Güzeldik
Dünya Bu Kadar
Öbürküler
Kara Yarısı
Sarıyaz
Diğerleri
Acayip
Gaip
Tatil Kitabı

BANGIR BANGIR FERDİ ÇALIYOR EVDE...

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / İletişim Yayınları, 2012

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-62-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bangır Bangır Ferdi alıyor Evde...

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

içindekiler

çok sıkılır arkadaşşı ölen çocuklar	9
kimi sevse gülderen	17
biten bir aşkın ardından	25
bana küstüler	35
bilye hikmet	47
her kanser erken ölümdür	55
bir konsomatris hikâyesi	63
ringo	73
mektup yazacak gün	81
hep klinsmann'ın yüzünden	89
kadınlar hep olmadık zamanlarda	101
ben evlenmeyi boşanmaktan daha çok seviyorum	111
vakitlice gelmeyen çiş	121
biraz uzunca bir diyet hikâyesi	133

çok sıkılır arkadaşı ölen çocuklar

Sarışın ve çilli bir karnabahara benzerdi Serkan'ın kafası. Yuvarlacık ve pütür pütürdü. Saçlarının küçük kıvrımlarının araları, komşannemin samanlığında saklambaç oynadığımız zamanlarda çerçöple dolardı. Samanlıktan çıkınca benim dümdüz -ipek gibi derdi annem- saçlarımı silkeleyerek kurtulduğum pisten pasaktan onu tek tek ayıklamak zorunda kalırdık. Komşannem de severdi onu, "Allah da seviyormuş," dediler, ondan yanına almışmış. Koskoca Allah, tutmuş da benim arkadaşıma koymuş gözünü diyemiyorlar da!

Benim en eski dostumdu Serkan. Onu tam üç yıldır tanır-
dım ve bu da nerden baksan ömrümün yarısı ederdi. Günlük uğraşlarımız arasında, Almanyalının evinin ardındaki açıklığa ekili ekinlerin arasında koşuşturmak, büyük dutun tepesine tüneyip aşağı tükürmece oynamak, kerhane mahallesi yoksulluğuna haftada bir kez tenezzül eden tüp arabasının arkasına takılmak ilk sıralarda gelirdi. Bir seferinde durmamıştı kamyon da ta polis lojmanlarına kadar gitmiştik. Mosmor olmuştu ellerimiz, soba boyasıyla boyanmış tüp kamyonu kafesine tutunmaktan. Cuma günleriye çevre köylerden, nahiyelerden pazara zerzevatını getiren köylülerin park halindeki traktörlerine binip arabacılık oynama günümüz olurdu. Köylüler ca-

hil oldukları için traktöre “motor” derlerdi. Biz onun traktör olduğunu bilir, köylülere de motorlarına binmemize izin verdikleri için sıcak bir sevgi ve merhamet duyardık. Boş adamlar değildik. Okul mokul işlerinde pek iyi olmasak da Serkan ekinlerden düdük yapmayı bilirdi mesela. Ben o işlerden pek anlamazdım. Ama benim de Koreli Zagor’dan öğrendiğim bir iki maharetim vardı elbet. Devedikenlerinin dış kabuğunu soyup içindeki lezzetli kısmını çıkarmayı bildirdim en azından. Bir de yakaladığım çekirgelerin bacaklarını koparıp, hop ağzıma atmayı. Bu cesurluğuma imrendiğini bildirdim. Cakam büyüktü Serkan’ın nazarında. En çok da ufaladığım kiremitlerin tozları ve tükürüğümle yaptığım kınaya şaşırmişti.

Annesi, çalıştırılan evlerden birinde, çalıştırılan kadınlardan dandı Serkan’ın. Çalıştırılan evlerse bizim iki adım aşağıımızda olduğundan doğal bir komşuluğumuz vardı onunla. Her ne kadar diğerleriyle olduğu gibi akşam oturmalarına gelmeli gitmeli bir komşuluk olmasa da annem Serkan’ın annesinin sutyeninden çıkardığı parayla aldığımız dondurmaları yememize kızmazdı. Demek ki onun iyi bir insan olduğunu annem de biliyordu. İllaki iyi bir insandı. Komşannem öyle demişti, Allah bile yanına aldığına göre! Hepsi iyi insanlardılar. Ne zaman koştura koştura evden içeri girsek, ortalarında annesi, değilse her zaman ortalarda olan Kız Fikret, önümüze yemek koyar, su verir, sonra da, “Hadi bakalım dolaşın,” diye elimize on lira tutuşturup gönderirdi bizi. Bunları herhalde sadece iyi insanlar yapar.

İkinci yılımdı okulda. İkinci sınıfım yani. Altı yaş grubundan başlattılar beni geçen sene. Dünya hakkında hemen her şeyin farkındayım, bilgiliyim. Zaten dünyam da Engin’in bakkaldan Musa Aga’nın bahçeye kadar. Serkan’ınsa okulla, mekteple işi yok, cahil bildiğin, Atatürk’ü bile yaşıyor sanıyor, cumhurbaşkanı sanıyor, “Televizyonda gördüm, oğlum!” diye tutturuyor,

sadece yaşayanlar televizyona çıkıyor sanıyor, alay edince de ağlıyor hemen. Yazdırayım, demiş annesi bir ara, almamışlar mı ne olmuş; sonrasında da zaten Serkan istememiş. Keyfi yerinde. Sorarsan at arabacı olacak Musa Aga gibi, büyüyünce. Bunun için şart değil okula gitmek. Musa Aga okula mı gitmiş? Ne kadar para kazanıyormuş ama gündöndüden. Hele kömür zamanı kömür çekti mi iki kat para alıyormuş, “Beygirim yoluyor,” diye. Okuması bile yok Serkan’ın, öyle kara cahil. Paraları tanıyor ama. Baraj beş lira, el öpen çocuklar on lira, Anıtkabir yirmi lira. Daha fazlası zaten elimize verilen cinsten değil. Moru, yeşili ve kahveyi biliyor. Yeter, daha ne!

* * *

Eve geliyoruz Serkan’la bir gün. Bizim eve. Annem bize gelmesini seviyor onun. İçi gidiyor bu buğday gibi sarı, kavruk çocuğa bakarken. Her fırsatta elini başına, sırtına koyuyor, ağlar gibi seviyor. Ben görmediğim zamanlarda bir beşlik, onluk tutuşturuyor eline. Sonra evden çıkınca beraber harcıyoruz paraları. Dibinde kaymak olan leblebi tozlarından alıyoruz, çıkan padişah resimlerini ben biriktiriyorum ama, Serkan cahil çünkü. Benim onlara gitmemi sevmiyor annem pek. “Ne işiniz var oğlum sizin orda, çocuklar gitmez oraya,” diyor. Ama Serkan orda yaşıyor, basbayağı da çocuk işte. “İlla evde oturacaksanız buraya gelin, oğlum, burda oturun,” diye tembihliyor beni hep. Bizim evde kadınlar var. Oturmuşlar sere serpe, ağda yapıyorlar. Utanmıyorlar bizden de, birbirlerinden de. İki komşu kadın, bir de komşunun gelini. Apışmışlar, apışmalarına kadar sıvamışlar altlarını, yapış yapış yapıştırıp çekiyorlar tavada şekerle karılmış limonu. Macuncu ihtiyarın tornavidayla tahta çubuklara sıvayıp, iki buçuk liraya sattığı macunların limonlusu gibi... Bangır bangır Ferdi çalıyor evde, zamanın çok evleri

gibi. Camlardan, aynalardan, duvarlarda asılı posterlerden dö-
nüyor sesi Ferdi'nin titreyerek, titreterek; kadınlar bir yandan
şerbetlenmemiş parmaklarının ucuyla tuttıkları sigaraları-
nı tellendirip bir yandan eşlik ediyorlar Ferdi Bey'e, yarı du-
daklarıyla. İnsanların kederli olmayı çok sevdiği yıllar. Her şeye
sinmiş bir Maltepe sigarası kokusu, bir ucuzluk, bir pazardan
alınmışlık, bir muşambalık. Serkan bakmıyor, o alışkın. Ben
merak ediyorum ama. Kadınların edepsizce ayrılmış bacakla-
rına bakıyorum, sanki orda bile değilmişim gibi çaktırmadan.
Küçücük ellerimle baldırlarına şöyle bir vuruversem, bacak-
ları dalgalanarak odanın ortasına yayılacak, büyüyüp büyü-
yüp bütün evi dolduracaklar sanki. Öyle gevşek ve iddiasız
bacaklar. Ama bembeyazlar, sıcak şeyler oldukları belli. İlk kez
farkına varıyorum insan etinin. Annemin sesiyle kendime geli-
yorum. "Hadi yemek koydum, geçin de yiye mutfakta." Evin
göğüne sinmiş dumanın arasından geçerek mutfağa gidiyoruz
beraber, benim gözüm Galatasaray posterine takılıyor. Semih,
Galatasaray'da o zamanlar, sonra Fenerbahçe'ye geçince, kıya-
mamıştı babam postere de, sadece Semih'in yüzünü yakmıştı
sigarasının ucuyla. Daha epey durmuştu poster duvarda, kad-
rosundaki yanık yüzlü stoperiyle. En büyüğün Beşiktaş oldu-
ğu yıllar, biz hepimiz Galatasaraylıyız ama. İnadımız inat.

İkişerli paylaştırılmış dört yumurta yemeğimiz. Üstünde
biraz pul biber, biraz kimyon. Çoğunlukla tavadan yiyoruz,
bazen de tabaklarımızdan iki iki. Annemin misafiri var bugün,
güzel tabakta geliyor önümüze her günün emektar yumurtası
o yüzden. Sarısına ekme batırarak başlıyoruz ikimiz de. Sarı
patlıyor ve start veriliyor, yarışırmasına yiyoruz. İçerden kadın-
ların sesleri geliyor bir yandan. Duyulmuyor sanıyorlar belli
ki, Ferdi'ye güveniyorlar. Ama Ferdi'nin umurunda mı, şarkı-
sını söylüyor bağıra ağlaya. Kadınlar, daha çok bağırdıkları-
nın farkında değiller Ferdi'den. "Yazık bu çocuğa," diyor bir

tanesi, Őu tam burnunun ucunda ben rengi deęil de ten rengi bir beni olan kocakarı. "Vallahi űzűlűyorum, zıyan oluyor ma-sum. Yok muymuŐ babası, verseler ya babasına, nerde gűrűl-muŐ kerhanede ocuk bűyűtűldűęű."

"Kim bilir kim?" diyor űtekilerden biri, kapının aralıęından gűrűyorum oturduęum yerden, donsuz apıŐına kadar kılları sıra sıra dizileni. Uzun uzun, kara kara. Serkan'a bakıyorum. İkinci yumurtasının sarısını patlatamamıŐ, elinde ekmek ka-buęuyla űylece bekliyor, űteki elini yűzűne, dirseęini masaya dayamıŐ. űstűnde bir penye, leŐ gibi, yakası sűnmuŐ. Saçları tűlenmiŐ sanki, ne zaman kirlense tiftik gibi olur űnkű kafası, keçeli kalemlerin bitince çıkardıęımız ilerine dűner. Rengi koyulur sanki. Dedim ya, ikinci sınıftayım. Okuyorum, bilgi-liyim, anlıyorum bir tatsızlık olduęunu. Kadınlara uzattıkça uzatıyorlar mevzuyu içerde, aędalı sesleriyle. "Ben doydum, Osman Aga'ya gidelim mi, Filiz'e bindirir belki bizi?" diyo-rum. Filiz, Osman Aga'nın beygiri. Beyaz, mutsuz ve yorgun bir at. YaŐı Serkan'la benden bile fazladır. Araba çekmekten o kadar bıkmıŐ ki piŐman olmuŐ dűnyaya at olarak geldięine. Ama adı Filiz. Tazecik bir ad, genç kız adı gibi. Daha da kű-űkken sormuŐtum Osman Aga'ya, "Soyadı var mı Filiz'in?" diye, okula gitmiyordum ama o zamanlar daha. "Biçer," de-miŐti, kakhahasını Bulgarca atarak. "Neden Biçer?" "Benim soyadım ya, o da benim kızım."

ıkıyoruz evden. Keyfi abuk geliyor Serkan'ın. Osman Biçer bizi bindirmiyor beygirine geri. "Kırk zembil kűműr taŐıdı kızım benim," diyor. "Dinlensin azcık." Neyse ki mese-le yapmıyoruz bunu pek. Oyalanacak ok Őey var, gam deęil. Ben Serkan'dan daha çok űzűlűyorum bacakları kıllı karıla-rın edepsizlięine. O alıŐmıŐ, unutuveriyor hemen. Yumurtas-ını yiyemedi diye űzűlűyorum sonra da. Bari ekmeęe salça sűrűp verseydi annem. Ekinlere gidiyoruz koŐmaya, koŐmak

demiyoruz biz ama. Yüzmek diyoruz, deniz yeşil bize. İçinden düdük yapabileceğimiz bir deniz. Yorulana kadar koşuyoruz, sonra yorulduğumuz yerde atıyoruz kendimizi sırtüstü. Kollar başların altında yastık, göğe bakarak sonsuz meraklara dalıyoruz. “Allah olsan uçar mıydın?” “Talikacı Tahir’in oğlu neden sağır olmuş?” “O şimdi cennete gidince de mi duymayacak?” “Ağzında ne kadar tükürük biriktirebilirsin?” “Babam mı döver, Tommiks mi?” Serkan’ın babası bence yok; o, “Amerika’da polis,” diyor ama. Babası Amerika’da polis olsa adı Serkan mı olur?

Ezan okununca bitiyor gün çocuklar için. Ben ezan okununca ödevlerime koşuyorum, babam kulaklarımı büküyor yoksa, çok acıtıyor. Tahir’in oğlu Ecevit hem kepçe kulaklı olmuş hem geri zekâlı bu yüzden, zaten sağır da. Serkan, ezan okunmadan eve gidemiyor; öyle tembihlenmiş. Sümüğünü koluna silerek ayrılıyor yanımdan. Benim ödevim yok aslında, yine de eve gidiyorum ama. Babamın kulaklarımı çekmesinden, sabah bir eşek olarak uyanmaktan korkuyorum. Ezan bu. İncirin yanındaki patikadan eve doğru yürüyüşünü görüyorum en son, yanı sıra yürüdüğü ekinlerden bile kısa. Hava yorgun alacalanıyor, bal gibi ağırlaşıyor. Üstündeki kirli penyenin grisiyle havanın karışına karışıyor sanki Serkan, patika boyunca.

* * *

Öğlene doğru uyanıyorum ertesi gün. Babam işte, annemse pazara, şehre inmiş. Kahvaltı, masanın üstünde öylece duruyor. Açıkta kalınca küsüp kurumuş, sararmış peynirlere bakıyorum, canım istemiyor kahvaltı etmek.

Fırlayıp çıkıyorum evden, incirin yanından patikaya yollanıyorum. Serkanların eve geliyorum sonra. Kerhaneye. Kapılar suskun, üzgünce kapalı. Camlarda asılı bir tek yüz yok, olur

şey değil. Evin önünde adamlar, arabalar, etrafında kasetçiler, çakmakçılar yok. Herkes toplanıp başka bir yere gitmiş sanki. Doğru Engin Bakkal'a koşuyorum, korkuyla, hasetle, merakla. At arabacılar bira kasalarını dikmişler, üstlerinde oturuyorlar bakkalın önünde. Bir tanesi de küçük tüpün üstünde tüneyivermiş. Soruyorum Engin'e: "Neden evde yoklar?" "Erdek'e denize mi gittiler yoksa?" Gözlerini utanır gibi kaçırıp bir şeylerle uğraşıyormuş görünmeye çalışarak, "Ölmüş dediler Serkan için," diyor bakkal. "Ateşlenmiş gece, apar topar götürmüşler. Hastanede ölmüş." Ne kolay söylüyor.

Merdivenlerinden iniyorum bakkalın. Aynı patikadan evin yoluna düşünüyorum. Karnımın içinde bir şeyler kaynıyor sanki, asitli bir şeyler. Arasında koştuğumuz ekinler gibi yarıyor içim. Ölmek ne bilmiyorum. Merak da etmedim hiç. Yani iyi kötü bir fikrim var aslında, tam olarak ayrıntısını bilmiyorum ama. Tatil gibi bir şey sanıyorum onu, taşınmak gibi, kesin bir şey. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyorum yine de fakat. Bu kadar ani olmasına, böyle habersizce kaçır gibi olmasına üzülüyorum sonra, bozuluyorum biraz. Çağırsaydı ben de gelirdim belki?

Yolda bir çocuk duruyor önümde, mahalleden, sümüğü ağzına kadar akmış. "Gazoz içmiş aspirinle," diyor. "Ondan ölmüş Serkan. Doktor söylemiş kocanineme. Ben hiç gazoz içmem artık."

"Siktir lan!" diyorum, Serkan'dan öğrenmişim. Eve giriyorum koşarak.

Günün devamında Serkan yok artık. Yapacak hiçbir şey yok yani. Bir Orhan kaseti buluyorum masanın üstünde. Ferdi'yi takmak için çıkarılmış teypten. Televizyonun altına yerleştiriyorum, televizyonu açıyorum. Ekranda karıncalı görüntü kıpırdanırken beklemeye geçiyorum, Orhan'ın filmi başlasın. Almanyalının evinde video var. Kaseti koyunca başlıyor film.

Başlamıyor bizimkinde. Kendi yüzümün yansımasına bakakalıyorum televizyonda, sümüklerim akmış benim de. Gözlerim şişmiş sanki, bir tuhaf görünüyorum. Of, ne sıkıcı hayat! Ezana kadar ne yaparım ya ben şimdi?

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

kimi sevse gülderen

Kimi sevse Gülderen, hep onu beklemekle geçirdi bütün vakti. Mesela babasını. Ne kadar uzun uzun beklemişti onu. Öyle ki gelsin, kocaman elleriyle valizinden Barbie'ler, yaşı büyüdükçe parfümler, etekler, çizmeler çıkarsın, sonra babalık görevlerini hakkınca yerine getirmenin kasıntısıyla arkasına yaslanıp şöyle bir gülümsesin, Gülderen'den öpücük beklesin, sarıldığı kızının saçlarını koklasın. Akşamında da otuz-kırk günde bir uyuyabildiği odasında, karısının yeşil elmaya çalan kokusu sinmiş yastıklarda, kocalık görevlerini yerine getirsin.

Ne kadar utanırdı Gülderen, duvarları bitişik odasında o sesleri duydukça. Annesi oynaşını eve getirmiş, ona karılık ediyormuş da kendisi de şahit olup babasına ihanet ediyormuş gibi darlanırdı. Babasının soluk hırıltısından utanırdı, banyonun ışığının açılmasından, kapısının usulca kapanmasından, su sesinden utanırdı. Ama çok severdi babasını. Babası pek sevmekten, sevimliden anlayan, bilen bir adam değildi. Seferden döndüğü günlerde bir-iki öper, sonra bir daha televizyonun karşısındaki masada oturup ya at yarışı gazeteleri okur ya da televizyon seyredirdi rakısını içerken. Ama yine de koşulsuz severdi babasını. Bulgar'da tırını bir yardan aşağı devirip can veresiye kadar da sevdi, bekledi sabırla. Kim bilir

kaçınıcı taklada öldü, ne düşündü tırı zembereğinden ilk boşandığı an. Bulgarca bilmiyorlar ki sorsunlar arayıp, belki de hastaneye giderken, yolda, ambulansın içinde, inleye inleye... Aman hafazanallah! Valizi boş geldi babasının, kendisini de zaten memleketten iki sandık elma göndermişler gibi bir kutunun içinde, kargoyla getirmişler. Gittiler karşıladılar, imza karşılığı teslim aldılar kargolarını, defnettiler. Ondan sonra pek sevemedi onu. Babaya bırakıp gitmeyi pek yakıştıramadı. Çünkü, “İnsan ailesi için çalışır, ailesi için yaşar,” derdi babası, “Onun için çalışıyoruz biz de gâvurun ellerinde.” Ölmeyi konduramadı gitti babasına. Anasının odasından başka adamların seslerini duymaktan korktu, babasına kızdı. Parfümler boşaldı, etekler eskidi, babasına kızdı. Çizmelerin burunları açıldı, yerlerine yenileri gelmedi, babasına kızdı. Hatıraların da onları hatırlatan eşyalar gibi eskidiğini gördü, bir ömrü vardı ikisinin de. Son parfüm şişesi çöpe atıldığında, son çizme bir fakir alsın diye kapının önüne çıkarıldığında, son etek kalçalardan yukarı tırmanamayacak kadar dar gelmeye başladığında babasını unutacağından korktu. Zaten evde barkta oturan adam değildi baba. Ne bir veli toplantısı gördü, ne Gülderen’in peşinde dolaşan oğlanlara şöyle bir okul çıkışı görünürdü ne bir pazar yarım kilo köfte, yarım kilo kanat sardırıp pikniğe götürdü. Hiç olmazsa ölmeseydi, gitmeseydi, babalık etseydi. Dursaydı, baba denecek biri olsaydı evin içinde. Ama gitti işte, ölüverdi adam, adına bile dillerini döndüremedikleri bir Bulgar kasabası girişinde. Gitmesinde sorun yok, asıl sorun bir daha gelmeyecek olmasında.

Babası gibi karaydı Gülderen de. Sanki anasının kızı değil. Annesi ne kadar kumral, ne kadar yeşil gözlüyse Gülderen de ona inat, o kadar kara kaşlı, o kadar kara gözlüydü babasınınca. Sinir olurdu annesine zaten sıklıkla. Boğacağı gelirdi bazen hatta. Her şeyde bir kabahat bulurdu Gülderen’e annesi

çünkü. “Seni okutmak için gitti oralara o adamcağız!” “Bak, camı açık bırakmışsın kedi girmiş gene!” “Oturma o pantolonla oralara, hizmetçin mi var senin?” “Topla buraları, ev gene dandini. Mukabeleye gelecek Fevkiye Ablanlar!” Bir sabah, karnında bir sıkıntıyla uyandı. Altında yapış yapış bir ıslaklık, alev alev bir sızı içinde; “Allah Allah, altına mı kaçırdım acaba?” dedi. Sekiz yaşına kadar muşamba serdi annesi yatağının altına. Her sabah sıcak bir ıslaklık içinde uyanırdı o yaşa kadar. Şimdilerde hatırladığında, çocukluğunu sıcak bir akvaryumun içinde geçirmiş gibi gelir. Sonra annesi Edincik’te bir kocakarıya götürdü onu. Akşamdan kalma çayın içine bir şeyler ufalayıp verdi kadın, bir-iki okuyup ağzına yüzüne üfledi tükürükle, arkasından yüzükoyun yatırıp beline sıcak mısır ekmeği koydu, soğuyana kadar bekletti ekmeği. Gülderen bir daha kaçırmadı yatağına. Belki de kocakarından korkmuştur. Ekmeğin belindeki yangısını hâlâ duyar arada.

Öylesi değil bu. Karnının içi buruluyor sanki, telden, diken bir el karnını oyuyor, kurcalıyor gibi. Yorganı kaldırıp şöyle bir baktı, çarşaf kan içinde. Öyle çok bir kan da değil ya, yine de korku bu; kan denizinde gördü kendini Gülderen. Yanakları yanmaya başladı, annesi “ipek” derdi hep, ipeği kanamış, utansa bir türlü, ağlasa bir türlü. Annesine koştı. Annesi Konkenci Feride’yle oturuyordu salonda. Ne şirret, ne fındırdek karıdır o da. Nefret eder Gülderen ondan da, annesine orospuluk öğretecekmiş gibi korkar, tiksindir. Kafasını uzatıp odanın köşesinden annesini çağırdı. Ellerini apışına bastırılmış duruyordu öyle. Annesi geldi, vaziyete uyanınca iki tokat çaktı Gülderen’in yanaklarına gülererek. “Yanakların al al olsun,” dedi bir de pişkin pişkin. Bir suç mu işledik, diye dertlendi Gülderen bir hafta. “Biz mi dedik ipeğe kanasın?” O hafta okula bile gitmedi utancından. Çişi geldiğinde bile görmesin, o kokuyu duymasın diye tutuyordu saatlerce. Apışarası pişik oldu

“Bangır bangır Ferdi çalıyor evde, zamanın çok evleri gibi. Camlardan, aynalardan, duvarlarda asılı posterlerden dönüyor sesi Ferdi’nin titreyerek, titreterek; kadınlar bir yandan şerbetlenmemiş parmaklarının ucuyla tuttıkları sigaralarını tellendirip bir yandan eşlik ediyorlar Ferdi Bey’e, yarı dudaklarıyla. İnsanların kederli olmayı çok sevdiği yıllar. Her şeye sinmiş bir Maltepe sigarası kokusu, bir ucuzluk, bir pazardan alınmışlık, bir muşambalık.”

Taşranın sokak aralarında, evlerinde, kalplerinde yaşanan ama konuşulmayan hikâyeler... *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* yalnızca bir dönemi değil, bir duyguyu da yakalıyor. Mahir Ünsal Eriş, geçmişin naftalin kokulu hikâyelerini gün yüzüne çıkarıyor. Hayaller, kayıplar, umutlar ve hayal kırıklıkları bu öykülerde iç içe geçiyor. Bu hikâyelerse bazen gülümsetiyor, bazen hüznendiriyor ama her defasında derinden etkiliyor.

Bu kitap, içinden geçtiğiniz ama hatırlamak için durup hiç bakmadığınız anların büyüğü bir yansıması. Mahir Ünsal Eriş’in ilk öykü kitabı *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* yıllar sonra bile hâlâ aynı hüznü ve neşeyi yüreklere dokunmaya devam ediyor.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			230

Serifika no: 44919	ISBN 978-625-6162-62-4	